

نامه سردبیر

تا قبل از این شماره، ۱۶ مجلد از فصلنامه را منتشر کرده‌ایم و این به معنی چاپ ۱۱۲ مقاله بوده‌است زیرا استاندارد وزارت علوم، حداقل تعداد مقالات هر شماره را هفت مقاله تعیین کرده‌بود. آشنایان این حوزه می‌دانند که گردآوری این ۱۱۲ مقاله، با چه مرارت‌هایی همراه بوده‌است زیرا برخلاف اغلب حوزه‌های علمی مثل اقتصاد یا مهندسی مکانیک که مخاطب مجلات آنها یک جامعه علمی تعریف شده و پر شمار می‌باشد، تا به حال در حوزه مدیریت و سیاست علم و فناوری، کارشناسانی که دقیقاً دانش آموخته این رشته‌ها باشند بسیار محدود بود و حتی کلیه اساتید نیز در رشته‌های دیگری تحصیل کرده‌بودند.

در طول بیش از چهار سال که فصلنامه منتشر می‌شد، همواره امید داشتیم که با افزایش دانشجویان و دانش‌آموختگان این رشته‌ها، جامعه مخاطبین ما به جرم بحرانی خود دست یابد تا جایی که ما دیگر نگرانی زیادی بابت دریافت مقالات معتبر و خوش ترکیب نداشته باشیم. هر چند این آرزو تا حد زیادی در آستانه برآورده شدن است و اکنون صدها نفر نویسنده بالقوه در این حوزه داریم، اما از سوی دیگر با مشکل راه‌اندازی چندین و چند مجله علمی- پژوهشی دیگر مواجه هستیم که هر چند هیچ کدام هنوز واقعاً منتشر نشده‌اند اما به هر حال محملی هستند که نویسندگان را به خود جلب می‌کنند و عجیب آنکه کمیسیون نشریات وزارت علوم، به هیچ وجه به پتانسیل علمی این حوزه توجهی ندارد و گویا هر کس چند مقاله نوشته و موفق به چاپ آنها نشده‌است می‌تواند با مراجعه به این کمیسیون، مجله‌ای علمی- پژوهشی منتشر کند.

عجیب‌تر آنکه حتی انجمن علمی مدیریت فناوری ایران که خود متولی این فصلنامه هم هست و به مشکلات گردآوری مقالات با کیفیت در آن وقوف دارد، هم زمان اقدام به عقد موافقتنامه برای چاپ ۲ مجله مشابه می‌کند و عملاً برای نشریه خودش رقیب می‌تراشد. به علاوه، راه ساده‌تری که متأسفانه برخی نویسندگان کم‌حوصله دنبال می‌کنند ارسال مقاله به مجلات عام‌تر حوزه‌های مدیریت و اقتصاد است که به دلیل عدم تسلط بر محتوای علمی این رشته، مقالات را با استاندارد بسیار پایین‌تری منتشر می‌کنند.

علی‌رغم تمام این مشکلات، فصلنامه سیاست علم و فناوری نه تنها به هیچ وجه تصمیم ندارد از استانداردهای خود بکاهد بلکه بر آن هستیم تا با تعریف دقیق‌تر محورهای فعالیت خود، حوزه محدودتری از مقالات را تعریف کنیم و حتی‌المقدور از چاپ مقاله در حوزه‌های پیرامونی (که بعضاً انجام داده‌ایم) بپرهیزیم.

لذا توجه نویسندگان محترم مقالات را به نکات زیر جلب می‌کنیم:

۱- مقاله‌های ارسالی به این فصلنامه باید صرفاً در حوزه سیاست‌های ملی یا بخشی علم و فناوری باشد.

مقالات مربوط به مدیریت بنگاه‌ها بررسی نمی‌شوند مگر در مورد بنگاه‌های ملی نظیر شرکت ملی نفت

ایران.

۲- مقالات حوزه‌های پیرامونی نظیر مدیریت دانش که دقیقاً زیر مجموعه مدیریت فناوری نیستند از این پس بررسی نخواهند شد، مگر اینکه مستقیماً به یک دلالت سیاستی ملی علم و فناوری منجر شده باشند.

۳- مقالات حوزه‌هایی نظیر مدیریت آموزش عالی یا فناوری اطلاعات بهتر است به مجلات تخصصی خود ارسال شوند. بررسی این مقالات در فصلنامه ما، فقط در صورتی ممکن است که تحقیق مربوطه به سیاستهای کلانی برای کشور منجر شده باشد.

۴- مقالاتی با روش تحقیق کاملاً تکراری (که متأسفانه امروزه در دانشگاه‌های ما بسیار تولید می‌شوند و صرفاً یک پیمایش پیش پا افتاده انجام داده‌اند) مورد نظر این فصلنامه نیستند و فاقد نوآوری شناخته می‌شوند.

۵- در برخی حوزه‌ها مانند اقتصاد سنجی، ممکن است مقاله مثلاً یک متغیر ریاضی جدید در مدل خود گنجانده باشد که در علم اقتصاد نوآوری به حساب آید اما برای خوانندگان این فصلنامه، جذاب نباشد. این نوع مقالات هم ولو عنوان آنها با حوزه سیاست علم و فناوری مربوط باشد، مطلوب نخواهند بود.

۶- با توجه به تغییر آئین نامه نشریات علمی وزارت علوم، از این پس حداقل تعداد مقالات هر شماره به ۶ مقاله کاهش می‌یابد.

به خوبی آگاه هستیم که تنگ‌تر کردن محورهای فعالیت مجله و بالا بردن استانداردهای کیفی داوری، در شرایطی که مجلات رقیب بسیار ساده‌تر برخورد می‌کنند موجب دشوارتر شدن کار ما می‌شود و برخی نویسندگان را هم گله‌مند می‌کند که چرا مقالات ما که مشابه مقالات شماره‌های قبلی هستند بررسی نمی‌شوند. اما به این نکته هم وقوف داریم که نویسندگان برجسته و علاقه‌مند که صرفاً به چاپ مقاله به هر قیمت برای گرفتن امتیاز نمی‌اندیشند؛ همچون زرگری ماهر، قدر زر را می‌شناسند و می‌دانند که چاپ مقاله در این فصلنامه معتبر و تخصصی به زحمتش می‌ارزد و واقعاً می‌تواند نقطه برجسته‌ای در کارنامه نویسنده به حساب آید.